

rovnoměrnosti propočítání služby důstojníků z povolání a úředníků státních započítání doby dovolených s čekatelným vůbec ani zamýšleno nebylo a že tedy doby takové pod pojem »služby« ve smyslu § 13 č. 2 cit. vládního nařízení subsumovati nelze.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1517.

Úrazové pojišťování dělníků: Pokud je stroj součástí podnikového zařízení, trvá podle § 1 č. 2 odst. 4 zák. úrazového pojištění povinnost nepřetržitě, i když stroj z jakékoli příčiny a jakkoli dlouho je fakticky mimo činnost.

(Nález ze dne 22. září 1922 č. 12.924.)

Věc: Josef F. v K. proti ministerstvu sociální péče stran úrazových příspěvků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-1 proti nař. rozhodnutí, jímž byl v postupu instančním uznán povinným zaplatiti úrazové pojistné příspěvky ze svého podniku za období 1914/II.—1918/I. sumou 735 K 25 h se 4% úroky ode dne splatnosti do dne 14. ledna 1919 per 17 K 42 h, dohromady 807 K 67 h, mimo další 4%ní úroky z prodlení, namítá, že v druhém pololetí 1914 pracoval pouze do 28. července, t. j. do vypuknutí války, po té že výroba byla zastavena do 1. listopadu 1914, což oznámil úrazové pojišťovně dopisem z 26. července 1914, po té pracoval od 1. ledna do 15. května 1915; od 15. května do 16. listopadu 1914 pracovalo se střídavě, od 16. listopadu 1915 až do 28. února 1918 se na strojích vůbec nepracovalo. V době, kdy se na strojích nepracovalo, nepodléhali dělníci pojistné povinnosti úrazové, a není st-1 povinen za dobu tu platiti pojistné příspěvky úrazové.

Stížnost založena je tudíž na právním názoru, že povinnost k placení pojistných příspěvků úrazových pomíjí tím, že se v závodě, jehož zaměstnanci jsou podroběni povinnému úrazovému pojištění, přestane užívatí ať trvale ať dočasně oněch strojových zařízení závodních, jež v konkrétním případě jsou ve smyslu § 1 úraz. zák. důvodem pojistné povinnosti zaměstnanců závodu toho.

Názor tento nemohl nss uznati za odůvodněný předpisy zákona úrazového.

Zákon úrazový v odst. 4 č. 2 § 1 označil jako pojistné povinnosti podle tohoto zákona podrobeny živnostenské nebo hospodářské podniky polní i lesnické, při nichž se užívá parních kotlů nebo takových strojů, které jsou hnány živelní silou (nebo zvířaty).

K tomu připojil dodatek, že se toto ustanovení nevztahuje k podnikům, pro něž se toliko mimochodem (vorübergehend) užívá silostroje nenáležícího k podnikovému zařízení.

Právě uvedený předpis nevyjímá z pojistné povinnosti závody, v nichž užívá se silostrojů jen »mimochodem«, t. j. nikoli pravidelně a stále, bez výhrady, nýbrž jen tenkrát, nenáleží-li silostroj k podnikovému zařízení. Z toho vyplývá jako nezbytný důsledek, že pokud stroj součástí podnikového zařízení jest, trvá pojistná povinnost nepřetržitě i když

v užívání stroje nastavají přestávky, čili že trvá i v době, kdy stroj, ať z jakékoli příčiny a jakkoli dlouho, jest fakticky mimo činnost. Jinými slovy, aby pominula pojištná povinnost, zakládající se na ustanovení § 1 odst. 4 č. 2 úraz. zák., nestačí podle patrného úmyslu zák. pouhé zastavení činnosti stroje, nýbrž jest potřebí, aby stroj přestal býti součástí technického vypravení závodu, t. j. aby byla zrušena místní technická souvislost stroje se závodem (odklizením) nebo jeho podstata jako stroje po rozumu onoho ustanovení (demonťováním n. p.).

V daném případě neuvedl st-l v řízení správním nic, co by nasvědčovalo tomu, že stroje kvalifikující jeho podnik jako podrobený úrazovému pojištění ve smyslu uvedeného předpisu § 1 přestaly v obdobích, kdy se podle jeho tvrzení na nich nepracovalo, býti součástí technického zařízení jeho podniku. Jestliže pak žal. úřad okolnost st-lem uváděnou, že se v jistých obdobích na strojích fakticky nepracovalo, neuznal za důvod, jenž by zakládal nárok na sprostění povinnosti platiti za ona období pojistné příspěvky úrazové a potvrdil tedy v pořadí instančním výrok, jemu placení příspěvků také za období ta ukládající, nemohl v tom nss, řídě se hořejšími úvahami, spatřovati nezákonnost.

Poněvadž pak stížnost v jiném směru proti nař. rozhodnutí námitek neformuluje, bylo ji zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 1518.

Úrazové pojišťování dělníků: Ustanovení § 1 č. 2 odst. 4 zák. úrazového nevztahuje se toliko na podniky výrobní, nýbrž i na podniky obchodní. Užívá-li se v podniku komerčním kopírovacích lisů hnaných elektřinou, jsou úrazovému pojištění podrobeni všichni dělníci a závodní úředníci podniku toho, i když nejsou při výkonu své práce v přímém styku s oněmi lisy, umístěnými v souvislosti s komerčními kancelářemi.

(Nález ze dne 22. září 1922 č. 12.925.)

Věc: Fa Sch. a spol. v D. proti bývalému ministerstvu sociální péče ve Vídni stran úrazového pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím uznalo bývalé ministerstvo sociální péče ve Vídni v pořadí instancí, že veškerý kancelářský personál stěžující si firmy podroben jest povinnému úrazovému pojištění v podstatě z toho důvodu, že se v kanceláři užívá 2 kopírovacích lisů, poháněných živelní silou (elektřinou).

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná k býv. správnímu soudu ve Vídni a jím nss-u v Praze jako nyní příslušnému postoupená, nepopírá skutkové okolnosti, jež nař. rozhodnutí položeny byly za základ, namítá však jednak, že podnik firmy podle své podstaty nenáleží k podnikům po rozumu § 1 zákona z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. z r. 1888 podrobeným úrazovému pojištění, isa podnikem obchodním (komerčním), jednak že nebyly vyšetřeny okolnosti, jež odůvodňují vyloučení osob, jichž se rozhodnutí týká, z pojistné povinnosti úrazové, nebo že k okolnostem těm nebyl vzat náležitý zřetel.

Prvá námitka jest neodůvodněná, ježto cit. zákon neposkytuje nijaké